

Pochod za Kozinou

Členové jednoty Orla Domažlice pořádají 9. října 2010 již 16. ročník pochodu Kozinovým krajem.

Start pochodu je v době od 8.00 do 10.00 hod. v domě č. 34 nám. Míru, těsně u brány, v místě orelské klubovny. Je možno si vybrat krátkou trasu 11 km, nebo delší 17 i 23 km. Popis trasy dostanete u startu.

Pro cyklisty jsou trasy také připraveny, pro ně je start v době od 9.00 do 10.00 hodin.

Pro ty nejmenší i s rodiči je připravena cesta na Hrádek, cestou plnění různých úkolů. Start pro děti je v 10.00 hod.

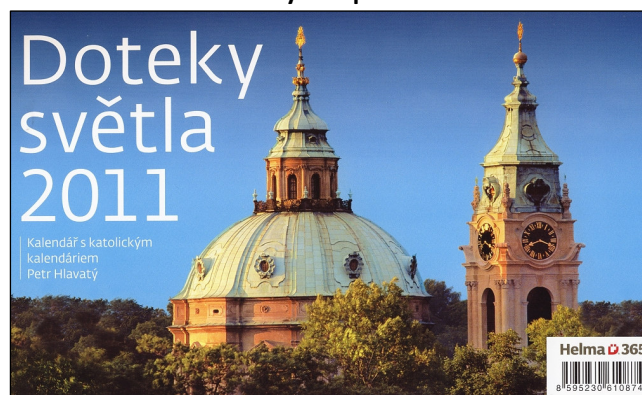
Cíl cesty je opět v místě startu, každý účastník obdrží diplom, je připraveno i malé občerstvení.

Startovné je 20,- Kč, pro děti 5,- Kč.

Těšíme se na vaši účast.

Za domažlické Orly, starostka M. Maňasová

Nabídka kalendářů a nový časopis

Tradičně na podzim vám přinášíme nabídku stolních kalendářů s barevnými fotografiemi od Petra Hlavatého. Kalendář Doteky světla na rok 2011 zaznamenává všechny slavnosti, svátky a památky liturgického roku a krásné ilustrace přibližují sakrální památky České Republiky. V letošní nabídce nesmíme přehlédnout zajímavou fotografii z mrákovského kostela! Cena kalendáře 70,- Kč

Druhá novinka, na kterou chceme upozornit čtenáře, se objevila na trhu katolických časopisů. Vatikánský zpravodaj je koncipován jako zpravodajský týdeník o dění v církvi s prioritním zaměřením na život a aktivity Svatého otce. Na třiceti stránkách najdeme texty Svatého otce, zpravodajský servis a barevné fotografie. Předplatné zpravodaje činí 199,- Kč za čtvrtletí, 399,- za pololetí a 789,- Kč za celý rok.

Z příspěvků našich čtenářů

Štěstí

Koupil jsem si na Vavřínečku cédečko od Proglasu, kde prof. Pospíšil tvrdí, že jen šťastný člověk může dělat neúčinné věci, my jim dnes říkáme veřejně prospěšné.

Já s panem profesorem plně souhlasím a určitě jeho pravidlo platí i pro politiky. Těžko politik, který žije osobní nešťastný život, může být pro společnost (pro město) nezištný, poctivý a pravdomluvný.

Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá. Jsou lidé, kteří si myslí, že štěstí se dá koupit. Někdo koupí tisíce karafiátů, jen aby byl zvolen a jiný si koupí pět rumů...

A co na štěstí říká mocný Google: „Co je to štěstí?“

Jako první je odkaz: „Štěstí“ je Český barevný film režiséra Bohdana Slámy z roku 2005“.

Třetí odkaz je na článek paní doktorky Marie Svatošové, kde se paní doktorka ptá svých čtyřletých vnoučat: „Co to znamená to štěstíčko, které každému přejí?“ a vnoučátka mají jasnou odpověď: „Když ho mám ráda, no tak mu přeji štěstíčko.“

Možná si opravdu někdo představujeme štěstí jako barevný film obklopen kývači při stříhání pásek, v průvodech a na stadionech. Někdo hledá štěstí a nachází ho ve své rodině a ve svých dětech.

Jsou lidé, kteří skutečně žijí, a jsou lidé, kteří pouze existují nebo jen konzumují.

PJ

Vytrvat den za dnem

Při letním cestování jsme jako účastníci zájezdu navštívili pár měst. Na jednom rakouském náměstíčku nás průvodce zastavil, aby nám ukázal další památnou budovu. Kromě ní a její architektonické krásy nás všechny upoutal postavený stan, odkud se ozývala hudba. Zvědavě jsme nakoukli dovnitř - roztleskávačky na pódiu, mladí lidé, jakmile nás uviděli, s úsměvem k nám přiběhli a dali nám do rukou noviny. Čtete tučný titulky Jesus Christus. Bohužel jsme je postupně všichni, včetně mě, při nejbližší příležitosti odkládali. Vyšli jsme jen tak nalehko, tak snad aby nám nepřekážely při další procházce městem.

O dva dny později jsme zastavili na Slovensku. Během volném rozchodu nás malá skupinka nahlédla do nevelkého místního kostelíka. Uvnitř sedělo možná deset babiček a modlily se. Po nějaké chvíli jsme je v tichosti opustili. A já jsem se přistihla, že srovnávám, co by mě víc přesvědčilo v počátečním stadiu mé víry. Že ačkoliv mi v mnohém nevdí „modernizace“ církve, tak tomu veselí v tom stanu až tak nevěřím. Že jsou to ty babičky, které si svou víru pěstovaly dlouhou dobu, vzaly na sebe svůj kříž a nic jim nevyrazilo dech. Mohla jsem se s nimi setkat i na duchovní obnově v Mrákově. Na otázku: „Vy byste asi mohly vyprávět...“, se jen usmály a pokývaly hlavou: „Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky tvé paže“ (Ž 71,17 18).

V dnešní době chceme všechno hned. Hledání Boží vůle a Boží cesty se nám zdá nepochopitelně obtížné a pomalé. Kdyby tak místo kříže a následování existovala nějaká jiná zaručená metoda na cestě k Bohu, méně namáhavá, rychlejší, nejlépe instantní. Nemohla by ta církev něco vytáhnout? Nasadit potřebné know-how a tím zvýšit úspěšnost a efektivitu evangelizace, nadběhnout si, vlichotit se. Komu? Hlásat dobrou zvěst a přitom upřednostňovat požadavky člověka, nadbíhání lidským tužbám a přáním se asi míjí s Božím požehnáním. Bůh není Aladinova lampa.

Ty babičky v tom kostele... i kdyby zůstaly dvě, budou tam sedět. Jde prostě o to, vytrvat na cestě.

-pa-